

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

dereḳ ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

סחנפ תשרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

אחיה דריסס למזבח וע"ז אמר אה"כ אם חדרתנו ימלא לך כי
הבא לטהר מסייעין לו * מ"שוכל ילר מחסבות מובין קאי
אממסבס רעה אע"פ שאין דורס אותה מ"מ מבין ויודע אותה
וימסוך מזה רע כי הבא ליטמא פיתחין לו וז"ש ואם תעזבו וגומר
ע"כ יקדש עלמנו במעשה ובדיבור ובמתחבס) :

פרשת פנחס

בקנאו את קנאתי בחוכם * מזה ילמוד האדם שיקנא
את קנאת ה' לצבות כשרואה איזה חילול הסם
או חילול התורה ראם הסיך החזיק לו הס"י טובה וחנות וברית
שלום :

לאזני משפתת האזני * פירש"י אזני הוא אלצבון * ורבים
חסו מה שייכות יש לאלו ששמות להדרי * וסעשתי
רמו מופר שארז"ל סובראו הלבעותיו של אדם כיתדות כדי לחכס
באזניו שלא ישמע דבר דע ויהי" לאלצבון כמו לאלבעון שיהסוב
האלבע לאזון ויאטיס אזניו מלשמוע דבר רע :

ותעמודנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאי
וכל העדה * איחא בזה"ק פרש"י בלק
ביאור הענין דבנות אלפחד דאמרו אבינו מה במדבר וכי הגורים
לא מחו במדבר אלא רבים מולקים בזה יש אומרים שמקושם עלים
היה שכאמר כי בחטאו מת * ויש אומרים אחד מהמעפילים סיה
אבל הטענה שהיו טוענים בנות אלפחד שהיה מה במדבר שסוא
היה אב לבית יוסף ולפי שלא היה חכם בחורה כראוי לא הי' גטיל
לשבתו אעפ"י שהי' אב לבית יוסף והוא לא שמר פיו ודיבורו לפני
משם ועליו נאמר וימת עם רב מישראל * מאי וימת עם רב
וימותו הל"ל אלא הוי קאי על אלפחד שהיה עם ראם לומר איש
מעמי הארץ ולא חכם בחורה וביעו עם רב שלא ידע בחורה והי'
רב במשפחה * רב על זרע יוסף מבני מנשה ולפי שחטא במדבר
ר"ל בדיבור ממש חטבו שמשם נותר שגאה ולכן קרבו עכ נמש
לאלעזר וכל הנשיאים וכל ראשי האבות ולא דברו עם
משם אלא לפנים מכאן מו שחושש וירא מהדיינים יוסף דיינים
עליהם וילא דין לאמתו * והס לא ידעו שמשם הי' עניו מאוד תכל
האדם אשר על פני המדקס ולא היו לריבין לירא מפניו כיון ברמס

פרשת שלח פנחס

א

משה כן מיד פירם עלמו מסדין סהוא . זמ"ס ויקרב משה
משפטן לפני ה' ענותו של משה הקריב את משפטן לפני ה'
ודיינים אתרים שהם בענין זה שנים סוף עליהם דיינים ונחשו
על הדין לבעל דין הסוא ואונס פורטים את פלמן מסדין
ססוא אזי סוחם הדיינים נקראים עזי פנים אין צדק
ענווס כלל אשרי סלקו של משה :

(איתא)

בזמ"ק וידבר ה' אל משה לאמר פנחס בן אלעזר
וגומר : ר' אלעזר פחה ואסר שמע בני מוסר
אביך ואל העושה תורת אמת סמע בני מוסר אביך דא קב"ס
ומל סמום תורה אמת דא כנסת ישראל : מאי מוסר אביך מוסר
דא סוריית' דאית בה כחם סוכמן כחם עונשין : כד"א מוסר ה'
בני אל סמאם ואל סקון בהוכחתו בגין דכל מאן דאסחדל
בסוריית' בשאי עלמ' וכי דיפחמן לוי כחם סרעין לססוא עלמא
כחם נסורין בשעת' דינפוק סמאי עלמא סיא סקדימת קמי' ואולא
לכל נסורי סרעין סכרוח : סאומרת פתחו סערים ויבא גוי לדיק
סחקינו כורסיון לפלני' עבדא דמלכ' דליח סדו לקב"ס סלא מאן
דאסחדל בסוריית' כ"ס בר נס דמחער כלילא לאסחדל' בסוריית'
דסא כל לדיקייא דבגנתא דעדן לייחין לקלי' וקב"ס משכח בינייהו
כחם דסוקמוס סיוסבח בגנים סכרים סקסיבים לקולך ססמעני
ר"ס אמר סאי קרא רזא דסכמתא אית בני סיוסבח בגנים דא כנסת
יברא דאיהו בגלות' עם ישראל ואולא עמסון בעקסיוסו : סכרים
סקסיבים לקולך ססריין עלסין כלסו לייחין לקול ססבחתך בגלות'
ססמעני סח קולך : ססמעני קלא דאינון סכריית' דמסחדלי
בסוריית' דסא ליח סוסבחת' קמאי כליין דמסחדלי בסוריית' סמר
ד"ס כסיכול כל אינון דוכמן לאסחדל' בסוריית' וסכר פליג לילא
ואחיין בססרית' כד נסיר יממא לקבלא אנפי מלכא סחקיף
ואחסין בסכינת' ולא עוד לא דסרייא בים ססר כמס דסוקמינ' ס"ס
כל מאן דוכי לאסחקף בסכינת' יסחמר גרמופי סאינון מלין דאסידן
לקבלא וכל מאן דנסר גרמי' כסיכול כנסת ישראל סחיד' בי' ונסר'
ליח וסיא סקדימת ליח סלס וכ"ס סי וכי וקני לסאי . וסגור ד"ס
סחסויק ישראל לאסחלס' בהסוא סעחא בר דסקדים פנקס לסאי
עובדא וסכך רוגזא : פס"ד פנחס בן אלעזר בן סהרף סכסן
ססיב וגומר) :

סאי נאמ
לא סל
סולא
סילוק
סמות
סמלסמ
ססבו פנ
בראס
סמפמי
רק לילך
בראס
סדס וו
סס
סולד מע
לא סדלו
סעיין כ
סדין
סמססבי
סחו לנו
סבסעת
עמו יסר
סיקצו
ע"י ליח
גלי ליוו

פרשה שליה בטות נב

יחל דברו ככל סיולא מפיו יעשה • לכאורס ככל סיולא
מפיו יעשה הוא מיותר • אלא הוא חוכמה מוסר ססאדם
הי' נאמן בדיבורו ויסמור מולא שפתיו אף שלא הים בדרך נדר
לא הי' מחויב בדברים כענין שאמר מרע"ס לבני נר וראובן
יולא מפיהם תעשו פרס"י מקבלתם לעצור למלחמה עד כיצום
יולוק וגומר • עוד דבר אחד הבטיחו מה שלא הי' מחוייבים
עמות דטייכו שלא היו מחוייבים רק ללאח עם ישראל ביהר
מלחמה כמ"ס להס מרע"ס האתיכם יולאים למלחמה ואחס
תמצי עם והס קבלו נחלך מוסיס לפני בני ישראל מהס רוליס לילך
בראס • וע"ו פירס ספסוק הלאמר בגד • לדקת ה' עשה
משפטיו עם ישראל כלומר מלך סמפטס וסדין לא היו מחוייבים
רק לילך עם ישראל אבל סס הוסיפו ועשו הלדקה של ד' כמ"ס וס'
בראסס כן וסחלוך ילא בראס וקיימו סיולא מפיהס ומדס עליונס
מדס זו וככס יתנהג סאדם בין בענייני נפשוס בין בדבר שבסמון
ככל סיולא מפיו יעשה סן לדק לאו לדק :

ימסרו פרס"י להוריע שבחן של רועי ישראל כמס סס
קביבים על ישראל עד שלא סמעו במיחחו מהו אומר
עול מעט וסקלוני וכססמעו סמיחח משה הלויס בנקמה פדין
לא רלו ללכת כו' קסה מלי סייכוח יס לשבח מה שאמר וסקלוני •
סענין כי דברי ריבות סיס לישראל עם רועיהס מסחמע לחרין
אפיו • א' הוא לרעה כמו כן הפפוסו ה"ב סיא לחסיבו'
סמחסיבית אח רועיהס כאלו סיו אביסס ע"כ לועקיס חסיד נחן
סחן לנו וכו' אמר מרע"ס האנכי ולדחיסו • ועסה סרטיע
שבסעה מיחה מרע"ה לא רלו ללכת נחגלס למפר עמס סרבו
עמו ישראל הי' מלך מעלה ססחזיקו אוחו לאב וכן ראוי לסחויק
לכל רועי נאמן לאב ולסטרון :

יקצוה משה על פקודי סחיל וגומר סן סנה סיו לבני ישראל
וגומר • וקסה סיך קלף עליהס וסוא לא לוח עליהס
ע"ו ליסרג כל נקבס • וייל דסדבר סוא נוחן ססכל מעלמו
גלי ליווי : כאשר סן סנה סיו לבני ישראל וגומר וסאחד ססכל
נוחן מחויב סאדם לסיות ססכיל סעלמו :

גדרוס

רצמסס
ן לפני ס'
גיס ונחטו
פלקן סהדי
סין
:
ס בן אלעז
ע בני מוס
קב"ס
אביך מוסר
א' מוסה ס'
ן דאסחדל
סוא עלמא
קמי' ואלא
דא גוי לדיק
אלא מאן
באוריות
זכח בינינו
זשמעוני
ס דא כנסת
ז חברים
זחך בגלות
דמסחדלי
דיוית' אמר
פליג לילא
אחסיק
זוקמינ' ס'
לין דאחידן
' בי' ונסר'
אמר ד"ס
קסס לסאי
ז סכסן

פרשת שלח מטות

גדרות לאן נכנסו למקנינו פה וערים למפיו פירם
חסים היו על מקונם יוחר מצניהם וצנותיהם
שסקדיוסו מקניהם אמר להם פמה לא כן עשו העיקר עיקר והמט
ספל צלו לכם חמילה ערים למפכם ואח"כ גדרות ללאנכם עכ"ל
וקצלו מוסר ואמרו אח"כ מפיו נשינו מקנינו וגומר ירגיל המד
אח לשונו וטבעו בדרך חכמה ומוסר :

פרשת מסעי

אלה מסעי בני ישראל וגומ' המסעות הם כמו גליות וה
מכפרים * גם מי שמכחה רגליו והוא גול
למקום תורה וסולך ללמוד אז מסע שלו ע"פ ד' לכן היו הרמס ו
מחגרטים מביחס לילך ללמוד תורה ובפרט רשבי ותביר
וחלמידיו וסימך לא ולמד :

בפרשת

מסעי מדבר מהגוף הגוף הוא נרמק פנשמ
ורעשה ג"כ צללם אלקים ע"כ צהורג נפש מישראל
באשר עשה כן יעש' לו כי הפריד הנשמ' מהגוף והאדם נעש' צלל
אלקים באלו הפריד למעל' חיי הנפש מהגוף העליון ולהנרמק א
מניח מלאכה מהפרידו מהצנין קודם צא העת * ע"כ לא מל
פנוח לנפשו עד כי נקם ינקם הרולח כמו שמלינו צרות גבו
היזרעאלי בגאמר וחלא הרוח * ולפיכך לא תקחו כופר שאפיו
ימחול גואל הדם או הצ"ד אינו כלום כי הנרמק אינו מחפיים * זא
סרגו צסוגג אזי אין לו דמים כי סאלקים אנה לידו דהיינו מדח סד
שלמעל' מ"ס מגלגלין חוב ע"י חייב ולריך להיות גולה למקו
סדין דפיינו מתנה לוי' כי הלויס מלד הגבור כנודע כי חס"ד גבור
ח"ת הם כסן לוי ישראל ובעיר מקלטו ישב עד מות כ"ג כי סבו
הנדרג פ"י האדם והנשמה מהחלקת ממנה גם היא הולכת בגול
עד זמן רבון הרולם י"ח וצמוס פ"ג שנשמחו סולכת למעלם צם ה
צחוד סבאים * ומלינו דבראם אף צלל הריגס כשהנשמ' סו
צמקלט נגאלת ע"י מיחה אדם גדול כמו שרמו הזהר מקור סכמ
פרשת מנעני כי בעיר מקלטו ישב וגומר זהו שפנינו צניס גולדו
ללדיקים במיחתם בחייהם לא זכו ובמיחתם זכו ולכן כל מעש
הקצ"ס אפיה ומרמס על סכל כי כל נשמ' אשר החפרד מזה העול
ואין לה צמוס לסחלבס * ע"י סנפרד מזה העולם צלל צניס ואין
גואל

פר
אל לריך
הם מסועס
אל והחלב
בסעיף מקני
אלה
וכימן צחו
לדו
סוף
ש"ד
שלי
ככלל בשמ
שדון
פסוק אל
שמה ר
רוע כי א
וחו
וכס אה
סוכת למס
תקו
הרמק